

2. søndag i advent, søndag den 4. december 2022, kl. 11.00 i Arninge med nadver og kl. 14.00 i Dannemare uden nadver

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Salmer:

748 Nu vågne alle Guds fugle små

77 O kom, o kom, Immanuel

34 Gud skal alting mage

274 Rejs op dit hoved, al kristenhed

74 Vær velkommen, Herrens år

Nadversalme i Arninge: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Menneskene har altid forestillet sig dommedag.
Forestillet sig jordens undergang.
Forestillet at alt gik til grunde i en verdensbrand.

Der har også altid været belæg for disse forestillinger.

Fra det gamle testamente kender vi fortællingen om syndfloden, der udryddede alt liv udenfor arken.

Fra historien blev folk forfulgt og udryddet, og det var ingen selvfølge at overleve, hverken individuelt eller som samfund. Kort efter Jesus død oplevede de i Israel Jerusalems ødelæggelse, hvor alle jøder blev tvunget på flugt. En landflygtighed, der varede frem til 1948 med staten Israels grundlæggelse.

Og vi, der levede under den kolde krig, kunne heller ikke undgå at frygte en stor verdensbrand forårsaget af atombomber med vældig kraft.

Jeg kan huske det.

Det var en reel frygt, fordi to supermagter i rivalitet med hver deres samfundssystem med indbygget fjendtlighed overfor hinanden kunne udslutte alt menneskeligt liv ved tryk på nogle knapper.

Og i dag er der også undergangsstemninger. Nu stimuleres den af klimaforandringer, som giver dystre prognoser for en fremtid med mere varme og dermed forøget vandstand i verdenshavene.

Hvor meget der er reelt i den evige frygt, og hvor meget der er menneskets egen religiøst motiverede dommedagsforestilling, er svært at sige.

Der er al mulig grund til at frygte klimaforandringer, naturkatastrofer og atomkrig.

De har altid været der, og vil altid komme.

Der er næppe nogen tvivl om, at jorden engang vil gå under. Men da vi taler millioner eller milliarder af år, er det måske ikke relevant. Men at tænke tanken gør jo næsten én sindssyg.

Lige så forestillingen om en katastrofe, i form af asteroide-nedslag eller voldsomme vulkanudbrud.

Der er nok i verden at blive skræmt af.

”Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. ... folkene [skal] gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen”.

Sådan lyder det i dagens tekst.

Men så hører vi også det vigtige: menneskesønnen, Jesus, skal komme til os og så skal vi igen rette os op og løfte vore hoveder. Så er Guds rige nær.

Vi kan nemlig ikke leve i frygten for et kollektivt, globalt kollaps.

Vi ved katastrofer kan ske, at dommedag kan komme, i mindre eller større omfang, men vi må leve i troen på at det nok skal gå, at det stadig er meningsfuldt at stå op hver morgen, gå på arbejde, elske sin ægtefælle, sætte børn i verden, opdrage dem til en ny frisk dag og fejre jul og nytår om kort tid med blik på et godt nyt år og en lys fremtid for dem og os.

Vi kan ikke leve som i en dødscelle. At alt vil gå galt. At jorden vil gå under.

Vi må leve på håbet om en god og bedre verden, og at næste generation også kan få et liv og frihedsgrad til at præge kultur og samfund, som de måtte ønske det.

Det gør vi også, for det er det, som Menneskesønnen lærer os. Forløsningen kommer. Håbet tændes.

Himmel og jord skal forgå, men mine ord består, siger Jesus til os i dag.

Og det er det sande befriende budskab at få her i adventstiden, som både har den glade forventning om det, der skal ske til jul: frelseren fødes, Guds søn kommer til verden.

Men adventstiden har også dommedagsvisionerne, frygten for at det onde skal vinde og vores verden skal opløses i ulykker og krige.

Vi skal fastholde håbet og troen på udholdenhedens og trøstens Gud, sagde Paulus til os i epistlen.

Jesus siger det også på den måde, at det er som med træerne, når de begynder at springe ud, så ved vi, at sommeren kommer. Og sådan kommer Guds rige os også nær.

Guds rige er der, hvor Gud er, og Gud er hvor træerne blomstrer og naturen skyder nye skud, og hvor menneskelivet mistes, men også bliver til på ny.

Guds rige er mellem os, her på jord, for vi lever i Guds rige - ikke i paradiset og ikke uden smerter og lidelse, det ved vi - men når vi lever og lytter og hører, at der er mere til end dig og mig, der er mere til end mig og min og andres død - vi er et fællesskab af mennesker, der skal leve videre i fred og fordragelighed og sammen lappe på utilstrækkelighederne og trøste hinanden, når nogle falder fra.

Vi har lige sunget, at Gud skal alting gøre.

Dermed mener vi, at det nok skal gå alt sammen, hvis vi selv ikke bliver vilde, herostratiske, overdrevne, griske, magtsyge og hvad tåbeligheder mennesker ellers kan finde på.

Som der står i Prædikerens Bog: Gud har skabt menneskene som de bør være, men de har så mange sære ting for.

Eller som der står i den nyeste oversættelse: "Kun det fandt jeg ud af, at Gud har skabt menneskene enfoldige, men de gør sig alle mulige spekulationer."

Så vi skal også passe på vores spekulationer eller sære ting.

Men vi kan godt rejse hovedet alligevel, se op og se fremad, vide at vi har del i noget større end os selv, ja, har en skat eller en aktie i himlen, sådan som vi skal synge om lidt:

*Rejs op dit hoved, al kristenhed!
Opløft dit øje, slå ej det ned!
I Himlen du har hjemme,
dér er dit hjerte, dér er din skat,
derfra han kommer med æren brat,
hvem du kan aldrig glemme.*

AMEN